

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **M.G.**, v řízení zastoupeného JUDr. Alexandrem Királyem, advokátem se sídlem Ostrava-Poruba, L. Poděště 1883/5, proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy** se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Prokešovo náměstí 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2011 č.j. SMO/173653/11/OFR-HI, ve věci osvobození od místního poplatku ze psa,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Poruba (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31.3.2011 č.j. POR 16599/2011, jímž bylo zastaveno řízení ve věci místního

poplatku ze psů z důvodu, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce podal žádost, která je zjevně právně nepřijatelná.

Žalobce namítá, že:

- 1) není pravdou, že žalobce ve svém odvolání neuvedl ani jeden důvod, v němž by měl spatřovat nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tato nesprávná premisa žalovaného způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, kdy ani správnímu soudu nepřísluší úvahu správních orgánů nahrazovat;
- 2) žalobce připouští, že jím podaná žádost je nepřijatelná, nikoli však *zjevně* či *právně* nepřijatelná, proto nebyly dány důvody k zastavení řízení, ale správní orgány se měly žalobcovou žádostí zabývat věcně. Podle žalobce totiž není pravdou, že by zákon žalobcovu žádost nepřipouštěl k věcnému projednání;
- 3) napadené rozhodnutí žalovaného neobsahuje odkaz na příslušný právní předpis, podle něhož bylo rozhodováno [konkrétně ust. § 106 odst. 1 písm. b) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „d.ř.“)];
- 4) napadá závěr žalovaného, že nesprávné rozhodnutí správce poplatku je jen takové, které obsahuje vady rozhodnutí nebo postupu správce poplatku, jež mají za následek opravu, změnu nebo neplatnost rozhodnutí;
- 5) napadené rozhodnutí žalovaného se nezabývá argumentací žalobce spočívající v citaci z publikace „*Místní poplatky*“, proto je nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, kdy odkazuje na důvody napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že žalobce podal žádost, z níž je na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět, neboť správce poplatku ani žádný jiný správní orgán nedisponuje pravomocí žalobci poplatek ze psa prominout, jak žalobce žádal. Zdůrazňuje dále vázanost správních orgánů obou stupňů platnými a účinnými právními předpisy.

Krajský soud nařídil k projednání věci jednání na dnešní den (úterý), k němuž byli žalobce i jeho zástupce řádně předvoláni dne 6.3.2013. Po pracovní době administrativních zaměstnanců soudního oddělení však byl v pátek 15.3.2013 soudu doručen přípis zástupce žalobce, jímž tento žádá soud o odročení nařízeného jednání a tvrdí, že má již několik měsíců zamluven zahraniční cyklistický pobyt v Marina di Grossetto (Itálie) na termín 15.3.2013 – 23.3.2013. Omluva byla senátu poprvé předložena až v nejbližší pracovní den – v pondělí 18.3.2013.

Krajský soud vyhodnotil uvedenou omluvu jako nedůvodnou a opožděnou.

Zástupce žalobce je právníkem profesionálem (advokátem), který si musí být vědom povinnosti sdělit důvod, který mu brání v účasti u jednání, bez zbytečného odkladu poté, co se o něm dozví. Tvrdí-li tedy zástupce žalobce, že předmětný cyklistický pobyt má zamluven již dlouhodobě a předvolání k jednání mu bylo doručeno již ve středu 6.3.2013, bylo na něm, aby bez zbytečného odkladu soudu takovou skutečnost sdělil. Učinil-li tak až po 9 dnech (z nichž 7 bylo pracovních), aniž by uvedl jediný důvod, pro který nemohl tuto skutečnost sdělit soudu dříve, vyhodnotil soud omluvu zaslanou soudu až bezprostředně před jednáním jako opožděnou.

Nedosti na tom, zástupce žalobce jím tvrzený důvod omluvy (zamluvený cyklistický březnový pobyt) soudu nikterak neosvědčil (kopii rezervace, cestovní smlouvy či jiného obdobného dokladu), přičemž krátkost lhůty mezi předložením

omluvy senátu a počátkem nařízeného jednání soudu znemožnila ho k tomu případně vyzvat (ač je zástupce žalobce právnickým profesionálem znalým potřeby osvědčení důvodu bránícímu v účasti u jednání). Krajský soud tedy pro neosvědčení důvodu omluvy vyhodnotil omluvu z jednání též jako nedůvodnou.

K jednání se nedostavil ani žalovaný, který však soudu sdělil, že souhlasí s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Krajský soud tedy o věci samé dnešního dne jednal a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal ke správnímu orgánu I. stupně dne 2.5.2011 žádost o osvobození od místního poplatku ze psa pro osobní a majetkové poměry, které v žádosti popisuje. Správní orgán I. stupně řízení o této jeho žádosti zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) d.ř. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tak, že vzhledem ke zrušení § 16 zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMP“), nemá od 1.1. 2011 pravomoc místní poplatek úplně či částečně žalobci prominout, když neexistuje žádná právní úprava, která by něco takového umožňovala. Žádost žalobce je tak podle názoru správního orgánu I. stupně zjevně právně nepřípustným podáním. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm argumentuje tím, že za zjevně právně nepřípustnou lze označit jen žádost, z níž samotné je zjevné, že jí nelze vyhovět (nepřípustnost nemůže vyplývat až z výsledků dalšího dokazování či zjišťování). Ztotožňuje se s názorem autora PhDr. Vladimíra Pelce vysloveného v jeho publikaci *Místní poplatky. Oprávnění obcí. Povinnosti podnikatelů, živnostníků a občanů*, C. H. Beck Praha 2011, na str. 216, podle něhož je důvodovou zprávou tvrzená nadbytečnost zrušeného § 16 ZMP nepodložená. Má za to, že je vhodné, aby obec možnost osvobození od poplatku stanovila ve své obecně závazné vyhlášce (jakkoli si je vědom toho, že aktuální vyhláška Statutárního města Ostravy takové ustanovení neobsahuje). Dovozuje, že nová právní úprava nemůže jít k žalobcově tíži a domáhá se věcného přezkumu své žádosti. Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. V něm žalovaný uvádí, že pokud žalobce souhlasí se správcem poplatku v tom, že správce poplatku nemá pravomoc poplatek prominout, neuvádí žádný důvod, v němž spatřuje nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že zrušením § 16 ZMP byl správce poplatku zbaven možnosti odstranit v individuálních případech tvrdost zákona. Správce poplatku tedy nemůže provádět řízení o prominutí poplatku a nemůže rozhodovat o podaných žádostech o prominutí poplatku – podanou žádost o prominutí musí tedy posoudit jako nepřípustné podání. Nesprávné rozhodnutí chápe žalovaný jako rozhodnutí obsahující vady rozhodnutí nebo postupu správce poplatku, které mají za následek opravu, změnu nebo neplatnost rozhodnutí. Takové vady však žalovaný neshledal. Námitkou, že obecně závazná vyhláška Města Ostravy neobsahuje žádnou úlevu pro podobné případy, se žalovaný nezabýval, když obecně závazné vyhlášky vydává zastupitelstvo v samostatné působnosti města a je jen v jeho pravomoci, komu a jakou úlevu poskytne. Správce poplatku jako výkonný orgán vykonávající státní správu v přenesené působnosti musí zákony a ostatní předpisy dodržovat.

Krajský soud se neztotožňuje s uplatněným žalobním bodem 5). Jakkoli žalovaný v úvodu úvahy o názorech autora publikace *Místní poplatky* uvedl, že se touto námitkou nezabýval, opak je pravdou. Žalovaný srozumitelným a přesvědčivým způsobem vyložil pravomoc orgánů obce v samostatné a přenesené působnosti, kdy zcela jasným způsobem prezentoval závěr, se kterým se krajský soud ztotožňuje, že orgánu moci výkonné nepřísluší nahrazovat vůli orgánu, který přijímá právní předpis (zde Zastupitelstvo města Ostravy). K tomu krajský soud pokládá za potřebné tento závěr toliko upřesnit tak, že správní orgán má pravomoc tuto vůli vyložit v souladu s právními předpisy vyšší síly (zde zákony a předpisy ústavního práva), ovšem jen v případě, že text příslušného předpisu takový výklad umožňuje. V posuzovaném případě je však situace taková, že ani nejextenzivnější výklad neumožňuje závěr o tom, že by bylo vůlí orgánu přijímajícího příslušný právní předpis připustit osvobození od poplatku ze psa pro případy obdobné žalobcovu. Nevyložil-li tedy žalovaný příslušný právní předpis ve prospěch žalobce za situace, kdy právní předpis prostor pro takový výklad ani nedává, je logické, že žalobce s tímto postupem subjektivně nesouhlasí, nicméně z hlediska objektivního postupoval žalovaný v souladu se zákonem.

Východiska žalovaného napadaná žalobním bodem 4) by bylo možno formulovat pregnančněji, neboť lze jen polemizovat o otázce, zda takto nastavená východiska připouštějí existenci formálně bezvadného rozhodnutí, jímž bylo o žádosti rozhodnuto věcně nesprávně. Případné bližší úvahy a závěry k této otázce jsou v posuzované věci však zcela irelevantní, když žalovaný se bez ohledu na takto vytčenou premisu řádně zabýval otázkou, zda žalobcova žádost představuje zjevně právně nepřipustné podání (k tomu viz níže), pročez zákonným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí dostál.

Totéž platí i o úvahách a závěrech žalovaného napadaných žalobním bodem 1). Ani dílčí závěr žalovaného, že žalobce ve svém odvolání neuvedl ani jeden důvod, v němž by měl spatřovat nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovanému nezabránil zabývat se jedinou ve věci relevantní otázkou – zda žalobcova žádost představuje zjevně právně nepřipustné podání (k tomu viz níže) – proto tento dílčí závěr nemůže vést soud ke zrušení napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].

Důvodným pak není ani žalobní bod 3). Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodováno nikoli o zastavení řízení, ale o zamítnutí odvolání. Bylo tedy rozhodováno podle § 116 odst. 1 písm. c) d.ř., což je ustanovení, které je ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedeno. O zastavení řízení rozhodoval nikoli žalovaný, ale správní orgán I. stupně a ten odkaz na § 106 odst. 1 písm. b) d.ř. ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, což ani žalobce nezpochybňuje.

Stěžejním je pro žalobce evidentně posouzení otázky, zda jeho žádost představuje podání *zjevně právně nepřipustné* [žalobní bod 2)]. Žalobce přitom nezpochybňuje nepřipustnost své žádosti, své námitky směřuje jen do dalších vlastností této nepřipustnosti vyjádřených slovy *zjevně* a *právně*.

K otázce *právní* nepřipustnosti krajský soud konstatuje, že žalobcovu žádost činí nepřipustnou právní předpisy – ZMP, d.ř. a příslušná obecně závazná vyhláška Statutárního města Ostravy. Tyto předpisy představují pro posouzení věci relevantní

právo. Činí-li tedy žádost žalobce nepřipustnou platné a účinné právo, nemá krajský soud pochyb o tom, že se jedná o žádost nepřipustnou *právně*.

Zjevnost právní nepřipustnosti žalobcovy žádosti je pak evidentní z toho, že – jak připouští i žalobce – není v právu České republiky jediného ustanovení, které by připouštělo vydání aktu správního orgánu, jehož se žalobce domáhá – prominutí či osvobození od poplatku ze psa na území Statutárního města Ostravy ze sociálních důvodů.

Krajský soud proto uzavírá, že žádost žalobce je podáním nejen nepřipustným, ale též nepřipustným *právně* i *zjevně*.

Za této situace musí správní orgány respektovat ústavní kautelu čl. 2 odst. 3 Ústavy (č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů), že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Tato ústavní kautela zapovídá správním orgánům jakkoli konat či rozhodovat mimo případy, meze a způsoby stanovené zákonem. Tento ústavní zákaz by správní orgány porušily, pokud by se žádostí žalobce věcně zabývaly.

Krajský soud shrnuje, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným. Proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když podle obsahu spisu procesně úspěšnému žalovanému v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost; žalovaný sám navíc tuto skutečnost deklaroval ve svém podání z 13.3.2013.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. března 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu